

Αξιότιμες κυρίες

Αξιότιμοι κύριοι,

ο μεγαλύτερος εχθρός της δικαιοσύνης, η οποία επιζητεί πάντοτε την τιμωρία των ενόχων είναι και θα παραμείνει ο χρόνος, ο οποίος καθώς περνά καθιστά αδύνατη τη μνήμη για γεγονότα που απέχουν πολλά χρόνια από το σήμερα και οδηγεί σταδιακά στο θάνατο τους πρωταγωνιστές, θύματα αλλά και θύτες.

Στις μέρες μας ελάχιστοι είναι οι μάρτυρες της γενοκτονίας των Ποντίων πατέρων μας και βέβαια δε ζει κανένας και από τους θύτες της τουρκικής πλευράς.

Έτσι, 91 χρόνια αργότερα εκείνο που μένει σταθερό μέσα στο χρόνο δεν είναι τίποτε άλλο παρά η επιθυμία να παραδοθούν στην ιστορική κρίση και δικαιοσύνη τα πρωτοφανή σε βιαιότητα και κακουργία γεγονότα εκείνης της περιόδου - αφού για τιμωρία ενόχων δεν μπορεί να γίνει λόγος - και να καθαριστεί το αίμα των αθώων θυμάτων με μια γενναία και αναγκαία συγγνώμη από το τουρκικό κράτος, που τόσο βάνουσα οδήγησε στο χαμό αθώους πολίτες του, στο όνομα μιας εθνοκάθαρσης, που 91 χρόνια, μετά, στον αιώνα της παγκοσμιοποίησης των πάντων, φαίνεται, χωριστά από τ' άλλα και απαράδεκτη από κάθε άποψη.

Η τουρκική διπλωματία οφείλει να ξαναδιαβάσει σωστά τις πηγές της ιστορίας του τουρκικού έθνους, να επισημάνει αλήθειες που απορρέουν από αυτές και είναι σχετικές με το Ελληνικό έθνος, γιατί μόνο έτσι θα καταστεί δυνατή στον 21^ο αιώνα, η εξομολογητική συγγνώμη για άδικες πράξεις εξουθένωσης και αφανισμού των Ελλήνων του Πόντου.

Για να καταλάβει, όμως κανείς, καλύτερα όσα έγιναν στον Πόντο πρέπει να αναφερθούν όσα γεγονότα καθόρισαν την αποφασιστική σχέση ανάμεσα στους κατακτημένους Χριστιανούς του Πόντου και όχι μόνο και τους κατακτητές τους Οθωμανούς Τούρκους, που ήσαν βέβαια μωαμεθανοί.

Μετά την άλωση της Κων/πολης, ο μωαμεθανισμός και το μωαμεθανικό δίκαιο δεχόταν μόνο δυο τάξεις πολιτών: τους μωαμεθανούς και τους μη μωαμεθανούς. Στην πραγματικότητα οι δυο τάξεις πολιτών ήσαν δύο διαφορετικοί κόσμοι. Για το ίδιο αδίκημα διαφορετική ποινή επιβαλλόταν στο μωαμεθανό και διαφορετική σε έναν χριστιανό ή έναν Ιουδαίο. Για τους ειδωλολάτρες ή πολυθεϊστές δεν προβλεπόταν κανένα απολύτως πολιτικό δικαίωμα.

Οι μονοθεϊστές, λοιπόν, υπήκοοι του Σουλτάνου που δεν ήσαν Μωαμεθανοί είχαν κάποια δικαιώματα που τους έφταναν για να επιβιώνουν απλώς, και αυτά ακριβώς τα περιορισμένα δικαιώματα συντέλεσαν στην γρήγορη εξάπλωση του Ισλάμ σε όλη τη Μικρά Ασία.

Αυτή η διαφορά είναι η αιτία από την οποία ξεκίνησαν όλες οι περιπέτειες των Χριστιανών του Πόντου, δηλαδή όλες οι ενέργειες των Τούρκων κυρίαρχών τους, άλλοτε να τους εκτουρκίσουν επιβάλλοντάς τους τη θρησκεία του Μωάμεθ και άλλοτε να τους εξοντώσουν, όταν οι πρόγονοί μας αντιστέκονταν στις πιέσεις τους.

Προκειμένου, όμως, να καταλάβει κάποιος καλύτερα τη χρονική συνέχεια όλων αυτών των γεγονότων είναι ανάγκη να αναφερθούν

- τα ιστορικά γεγονότα που επηρέασαν τη συμπεριφορά των Τούρκων απέναντι στους κατακτημένους λαούς και τους Έλληνες – βέβαια – του Πόντου πριν από τη γενοκτονία
- οι προφάσεις που χρησιμοποίησαν οι Τούρκοι για να δικαιολογήσουν τους διωγμούς εναντίον των Χριστιανών και των Ποντίων βεβαίως, δηλαδή τη γενοκτονία τους
- τα είδη των διωγμών που διάλεξαν οι Τούρκοι για να εξοντώσουν τους Χριστιανούς και βέβαια τους Έλληνες του Πόντου, τι ήταν δηλαδή η γενοκτονία
- οι αντιδράσεις των Ευρωπαϊκών Μεγάλων Δυνάμεων στις διώξεις αυτές
- η στάση των Ελληνικών κυβερνήσεων κατά τη διάρκεια των διώξεων αυτών και
- τέλος πού κατέληξε όλη αυτή η περιπέτεια.

Παράλληλα ιστορικά γεγονότα που επηρέασαν αποφασιστικά τη στάση των Οθωμανών Τούρκων και του σουλτανικού καθεστώτος απέναντι στους Πόντιους ήσαν κυρίως οι τρεις μεγάλοι ρωσοτουρκικοί πόλεμοι του 19^{ου} αιώνα, δηλαδή οι πόλεμοι του 1828 – 29 που έληξε με ήττα των Τούρκων, ο Κριμαϊκός πόλεμος του 1854 – 56, από τον οποίο ως αποτέλεσμα είχαμε το Χάτι Χουμαγιούν και ο Ρωσοτουρκικός πόλεμος του 1876 – 78, που είχε ως αποτέλεσμα τη νίκη των Ρώσων, αλλά για μας τους Πόντιους και μια σοβαρή συνέπεια, που θ' αναφέρω παρακάτω.

Κατά τη διάρκεια των 3 αυτών πολέμων οι Πόντιοι ομαδικά εγκατέλειπαν τις περιουσίες τους και κατέφευγαν στην ορθόδοξη Ρωσία επειδή τα Τουρκικά στρατεύματα, περνώντας από τον Ανατολικό, κυρίως, Πόντο, δηλαδή τους νομούς Τραπεζούντας και Αργυρούπολης, κατέστρεφαν τα ελληνικά ποντιακά χωριά, λεηλατώντας, ατιμάζοντας και – κατά περίπτωση – σκοτώνοντας.

Έτσι, κατά τον πόλεμο του 1828 – 1829 Έλληνες από τον ανατολικό Πόντο μετανάστευσαν ομαδικά στην σημερινή Γεωργία και εγκαταστάθηκαν στα 42 χωριά της επαρχίας της Τσάλκας, απ' όπου άρχισαν ομαδικά να επιστρέφουν στην Ελλάδα κυρίως μετά το 1990.

Με το Ρωσοτουρκικό πόλεμο του 1876 – 78, 100.000 Πόντιοι εγκατέλειψαν και πάλι τον κεντρικό και ανατολικό Πόντο και εγκαταστάθηκαν σε τρεις επαρχίες: του Καρς, του Αρνταχάν και του Σαρίκαμισ της Τουρκίας, επαρχίες που τις είχε καταλάβει η Ρωσία αλλά όχι μόνο σ' αυτές: εγκαταστάθηκαν και στις περιοχές της Υπερκαυκασίας και συγκεκριμένα την Αμπχαζία και την Αντζαρία.

Αυτή η μετακίνηση στοίχισε πάρα πολύ στους Ποντιακούς πληθυσμούς και κυρίως στους μορφωμένους Πόντιους, οι οποίοι και εξέφραζαν τα οράματα του Ποντιακού πληθυσμού.

Θέλω εδώ να τονίσω ότι μετά τον Κριμαϊκό πόλεμο το 1856 ο Σουλτάνος υπέγραψε ένα φερμάνι, ένα νόμο, το Χάτι Χουμαγιούν. Με βάση αυτό το νόμο οι Χριστιανοί απέκτησαν ίσα πολιτικά δικαιώματα με τους μωαμεθανούς υπηκόους, διατήρησαν τα θρησκευτικά τους προνόμια,

τα Πατριαρχεία αναγνωρίστηκαν ως δικαστικές αρχές και οι κρυφοχριστιανοί απέκτησαν το δικαίωμα να φανερώσουν και να προτιμήσουν την πραγματική τους θρησκεία.

Το Χάτι Χουμαγιούν είχε κι άλλη ευεργετική συνέπεια για τους Πόντιους. Μορφώθηκαν και πλούτισαν. Αρχισαν να μελετούν συστηματικά την παράδοσή τους. Έγραψαν ιστορικά και στατιστικά βιβλία για τον Πόντο. Και το κυριότερο: στη θέση της κακόηχης λέξης με την οποία τους αποκαλούσαν, δηλαδή του Λαζού, τοποθέτησαν τη νέα εθνική τους ονομασία, εκείνη δηλαδή του Πόντιου και άρχισαν να κάνουν όνειρα εθνικά...

Αυτοί είναι οι μορφωμένοι Πόντιοι, που, όταν οι 100.000 έφευγαν από τον Πόντο το 1878, ένιωσαν απογοητευμένοι, γιατί έβλεπαν ότι χωρίς Πόντιους στον Πόντο δεν μπορούσαν να έχουν όνειρα εθνικής δικαίωσης στην πατρίδα τους.

Παράλληλα, οι Πόντιοι ζούσαν στον Πόντο και τον φθόνο, τη ζήλια των Τούρκων, οι οποίοι έβλεπαν τους ραγιάδες να πλουτίζουν, ν' αποκτούν ηγέτες, να ελπίζουν σε μια απαλλαγή από τους κατακτητές τους.

Το β' μισό του 19^{ου} αιώνα ξύπνησε ο Τουρκικός φανατισμός εναντίον όλων των προοδευτικών σκλάβων τους, όπως ήσαν οι Έλληνες και οι Αρμένιοι.

Με τους μεγάλους αυτούς ρωσοτουρκικούς πολέμους έκλεινε ο 19^{ος} αιώνας, αλλά παράλληλα καθώς μπαίναμε στον 20^ο αιώνα και άλλα γεγονότα επηρέαζαν τη στάση των Τούρκων απέναντι στα σκλαβωμένα και κυρίως απέναντι στα χριστιανικά έθνη.

Σχετικά με τους Έλληνες της Μικρασίας και του Πόντου κάθε εθνική επιτυχία ή αποτυχία της Ελλάδας απέναντι στην Τουρκία δημιουργούσε στους Τούρκους αντίστοιχα αισθήματα: έτσι ένιωσαν αισθήματα περηφάνιας, όταν η Ελλάδα νικήθηκε στον άτυχο πόλεμο του 1897 και φθόνου αλλά και ζήλιας όταν η Ελλάδα έπαιρνε τη Θεσσαλία το 1881.

Στο τέλος του 19^{ου} και τις αρχές του 20^{ου} αιώνα στις διπλωματικές και στρατιωτικές αυλές της Ευρώπης ένα μεγάλο θέμα απασχολούσε όλους: ποια θα ήταν η τύχη του μεγάλου ασθενούς όπως αποκαλούσαν την Τουρκία ή αλλιώς, ποια εξέλιξη θα είχε το λεγόμενο ΑΝΑΤΟΛΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ, δηλαδή πώς θα μοιράζονταν σε σκλάβους λαούς και στις Μεγάλες Δυνάμεις τα εδάφη της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας.

Έθνη υπόδουλα ακόνιζαν το πνεύμα και τα σπαθιά τους...

Τα ακόνιζαν και οι Μεγάλες Δυνάμεις...

Τα ακόνιζαν όμως και οι Τούρκοι...

Το 1908 ξέσπασε στην Τουρκία η επανάσταση των Νεότουρκων. Το κίνημα αυτό υποσχέθηκε δικαιοσύνη, ελευθερία και ισότητα, όμως στην πράξη το κεντρικό του σύνθημα «η Τουρκία στους Τούρκους» έγινε ο οδηγός για τις ενέργειές του.

Αρκεί να μεταφέρω τις απόψεις του Ταλαάτ Πασά του πιο εθνικιστή και πιο ισχυρού άνδρα από τους Νεότουρκους που έλεγε ότι «το οθωμανικό κράτος μίκρυνε τόσο, ώστε κοντεύει να

εξαφανιστεί και γι' αυτό πρέπει ν' απαλλαγούμε από τους ξένους λαούς» αλλά και του αρχιστράτηγου Σεφκέτ Πασά που το 1909 απείλησε τον γενναίο Πατριάρχη Ιωακείμ τον Γ' με την φράση «θα σας κόψουμε τα κεφάλια, θα σας εξαφανίσουμε, ή εσείς θα επιζήσετε ή εμείς» για να καταλάβει ο καθένας τι είδους ισότητα και δικαιοσύνη έφερνε η αλλαγή αυτή. Ο Σουλτάνος πάντως αναγκάστηκε να δεχτεί τις πολιτικές τους απόψεις και να διορίσει κυβέρνησή τους.

Το 1911 το νεοτουρκικό κίνημα ξέχασε τις υποσχέσεις για ισότητα, έγινε εθνικιστικό κίνημα και τολμούσε να παρουσιάζει απόψεις όπως η επόμενη: «πρέπει να φροντίσουμε να τους ελαττώσουμε αριθμητικά και τελικά να τους εξοντώσουμε, ξεκαθαρίζοντας έτσι την τουρκική γη».

Η γενοκτονία άρχισε ουσιαστικά με τα γεγονότα του Α' Παγκοσμίου Πολέμου που άρχισε το 1914 και τελείωσε με την ήττα των Γερμανών το 1918. Όμως συνεχίστηκε και πέρα από το 1918 έως το 1921, όταν δηλαδή ακολούθησε το 1919 ο Ελληνοτουρκικός πόλεμος στα εδάφη της Μικράς Ασίας που τέλειωσε το 1922 με την καταστροφή της Σμύρνης.

Οι δικαιολογίες που χρησιμοποίησαν οι Τούρκοι για να εξοντώσουν συστηματικά τους Αρμένιους και μετά τους Έλληνες του Πόντου στην ουσία ήταν έμπνευση και ιδέα των Γερμανών στρατιωτικών συμβούλων τους και κυρίως του Liman von Sanders πασά (έτσι τον αποκαλούσαν οι Τούρκοι) ο οποίος τους συμβούλεψε:

- να εκτοπίσουν από τις παραλιακές περιοχές προς το εσωτερικό της χώρας τους πληθυσμούς, δήθεν για να προστατευτούν από τις συνέπειες των πολεμικών επιχειρήσεων (μάχες, βομβαρδισμούς από πλοία κ.λ.π.)

- να χρησιμοποιήσουν σε βοηθητικές εργασίες του στρατού τους Χριστιανούς και

- να μην βάλουν μαχαίρι στους Πόντιους, όπως έβαλαν στους Αρμένιους το 1915 – 16 – και βέβαια αυτά τα συμβούλεψε όταν η σφαγή των Αρμενίων ξεσήκωσε θύελλα διαμαρτυριών στην Ευρώπη, ακόμη και στη Γερμανία, τη δική τους χώρα. Αυτό ήταν το περίφημο σχέδιο της ΛΕΥΚΗΣ ΣΦΑΓΗΣ.

Συμβούλεψε ο Liman von Sanders τους Νεότουρκους: «οι παγωνιές και το κρύο του χειμώνα, οι βροχές και η μεγάλη υγρασία, ο ήλιος και η τρομερή ζέστη του καλοκαιριού, οι αρρώστιες του τύφου και της χολέρας, οι κακουχίες και το ελάχιστο φαΐ, θα φέρουν το ίδιο αποτέλεσμα που λογαριάζετε σεις οι Τούρκοι με το δικό σας σχέδιο, δηλαδή να ξεκαθαρίσετε τους Έλληνες του Πόντου με σφαγές». Και έτσι η Λ Ε Υ Κ Η Σ Φ Α Γ Η έγινε το τέλειο έγκλημα με το οποίο οι Τούρκοι, σε συνδυασμό με τα τάγματα εργασίας, εξόντωσαν άνδρες, γυναίκες, γέροντες και παιδιά, πάνω από 350.000 Πόντιους πρόγονούς μας.

Γιατί, όμως, οι Γερμανοί έπαιξαν τόσο ψυχρά το άσχημο αυτό παιχνίδι εναντίον κυρίως των Ποντίων αλλά και των Αρμενίων; Οι Γερμανοί ήθελαν να κυριαρχήσουν οικονομικά στην Οθωμανική Αυτοκρατορία: έτσι οι κύριοι αντίπαλοί τους δηλαδή οι Αρμένιοι και οι Πόντιοι μπορούσαν και να εξοντωθούν για να λείψουν. Τέτοια βαρβαρότητα απίστευτη..!

Η εξόντωση των προγόνων μας στα τάγματα εργασίας ή τάγματα θανάτου ή αμελέ ταμπουρού γινόταν βασανιστικά: εργάζονταν κάτω από απάνθρωπες συνθήκες, με βροχή ή χιόνι ή κάτω από πολύ λαμπερό ήλιο, χωρίς κανονική τροφή, πολλές φορές και 18 ακόμη ώρες, κατασκευάζοντας δρόμους για τις ανάγκες του τουρκικού στρατού και φυσικά εξοντώνονταν κατά χιλιάδες.

Από την άλλη με τις εκτοπίσεις γυναικόπαιδα και γεροντότεροι οδηγούνταν κάτω από ιδιαίτερα σκληρές συνθήκες – οι Τούρκοι διάλεγαν τις κρύες μέρες, τις βροχερές και εκείνες που έπεφτε χιόνι – οδηγούνταν, λοιπόν, προς το εσωτερικό και στο δρόμο από τις κακουχίες, την πείνα, το όπλο του τζανταρμά, το μαχαίρι του Τούρκου χωρικού, το λιθοβολισμό της Τούρκισας και των Τουρκόπαιδων, από τα ανοιχτά τραύματα, από τις ταπεινώσεις στις οποίες οδηγούνταν νέες γυναίκες, κυρίως όμως από την εξάντληση έχαναν την ζωή τους. Το σχέδιο του Liman von Sanders θριάμβευε και το τουρκικό έθνος ανίκανο για οποιαδήποτε θετική παρουσία στην ανθρώπινη ιστορία συνεργαζόταν ευχάριστα.

Στην απερίγραπτη αυτή βαρβαρότητα ο Τοπάλ Οσμάν, ο διαβόητος κακούργος της Κερασούντας από το 1916 – 1921 υπολογίζεται ότι σκότωσε, έπνιξε, έκαψε και γενικώς εξόντωσε πάνω από 70.000 Πόντιους.

Οι Τούρκοι χρησιμοποίησαν το στρατό τους ακόμη και εναντίον αμάχων που κατέφυγαν στα βουνά για να αποφύγουν το θάνατο, αλλά και εναντίον των αντάρτικων ομάδων που εμφανίστηκαν στα βουνά του Πόντου.

Τελευταία φάση στις τουρκικές επινοήσεις για την εξόντωση των Ποντίων ήταν η ιδέα τους να συγκεντρώνουν ομάδες 500 – 1200 Ποντίων να τις οδηγούν στο εσωτερικό, όχι πια για να φτιάχνουν δρόμους αλλά για να τους περνούν από το εκτελεστικό απόσπασμα, το μαχαίρι και τη φωτιά. Με τον τρόπο αυτό σκότωσαν 6.000 άνδρες από την Σαμψούντα και εξόντωσαν στην συνέχεια όλον τον ανδρικό πληθυσμό της Πάφρας και της Χάβζας, ενώ την πανέμορφη Μερζιφούντα την κατέστρεψαν ολοκληρωτικά.

Αυτά έγιναν το 1921, χρονιά κατά την οποία με τα δικαστήρια της ανεξαρτησίας, όπως ονομάστηκαν, οδηγήθηκε στην αγχόνη όλη η θρησκευτική, επιστημονική και επιχειρηματική ηγεσία του Πόντου.

Δυστυχώς, οι Μεγάλες Ευρωπαϊκές Δυνάμεις παρόλο που ήσαν αντίπαλοι των Τούρκων, στην κρίσιμη φάση εγκατέλειψαν στην τύχη τους τους Πόντιους, αν και με πολλούς τρόπους - κατά περίπτωση - οι Άγγλοι κυρίως προστάτεψαν άμαχους στον Πόντο, όχι όμως συστηματικά.

Οι Πόντιοι αντέδρασαν με το αντάρτικό τους στον Ανατολικό Πόντο, στην περιοχή κυρίως της Σάντας και στο Δυτικό στην περιοχή της Σαμψούντας.

Το αντάρτικο αυτό δε νικήθηκε ποτέ, οι αντάρτες αυτοί, όμως, νικητές της πολεμικής μάχης, έχασαν στην ειρηνική φάση την πατρίδα τους και οδηγήθηκαν στην ανταλλαγή των πληθυσμών, το

αίσχος αυτό με το οποίο απομακρύνθηκαν ύστερα από 2.700 χρόνια από την πατρίδα τους οι πρόγονοί μας, κι αυτοί ταλαιπωρημένοι και δυστυχισμένοι.

Και οι Ελληνικές κυβερνήσεις; Μόνο ο Ελευθέριος Βενιζέλος, την τελευταία, όμως, κι αυτός στιγμή, το 1919, στο Παρίσι κατάλαβε το μέγεθος του Ποντιακού προβλήματος. Και ζήτησε από το Χρυσάνθο, το μητροπολίτη Τραπεζούντας, να ξανανοιξεί το ζήτημα της ίδρυσης αυτόνομου Ποντιακού κράτους στα διπλωματικά σαλόνια της Ευρώπης.

Την τελική λύση έδωσε η Συνθήκη της Λωζάνης και η ανταλλαγή των πληθυσμών. Ως τότε ανασκάφθηκαν 815 χωριά, καταστράφηκαν 1.134 εκκλησίες, γκρεμίστηκαν 960 σχολεία και 353.000 Πόντιοι εξολοθρεύτηκαν από τους Τούρκους.

Αγαπητοί συμπατριώτες

Δεν θα ήταν υπερβολή αν υποστηρίζαμε ότι αυτό που έγινε στα χρόνια της Νεοτουρκικής και Σουλτανικής τρομοκρατίας στον Πόντο ξεκινά από την πεποίθηση των Μουσουλμάνων ότι έχουν ξεχωριστή θέση στον κόσμο, από ένα αίσθημα υπεροχής αλλά και περιφρόνησης απέναντι σε καθετί που δεν είναι ισλαμικό.

Από τέτοιου είδους ιδεολογικές μονομέρειες υπέφερε επανειλημμένως η ανθρωπότητα, αλλά το θέμα είναι ότι ο ναζισμός ή ο φασισμός ή ο κομμουνισμός εξουδετερώθηκαν, όμως η θρησκεία του Μωάμεθ παραμένει δικαιωμένη και απειλεί και σήμερα ακόμη την ανθρωπότητα.

Οφείλουν όλοι οι πολιτισμένοι άνθρωποι, όσοι μπορούν να κατανοήσουν τις αρχές που διέπουν το σύγχρονο κόσμο, οφείλουν όχι μόνο οι δυνατοί της πολιτικής αλλά και οι δυνατοί του πνεύματος να κατανοήσουν ότι η μισαλλοδοξία του Μωαμεθανισμού δεν πρέπει να συζητείται μόνο θεωρητικά αλλά και να αντιμετωπίζεται πρακτικά, σ' έναν κόσμο που η λογική τείνει να συμπληρώσει ακόμη και τη θρησκεία του Ιησού, που είναι θρησκεία αγάπης.

Η ιστορική σύμπτωση Τούρκων και Μωαμεθανισμού είναι μια φοβερή σύμπτωση για την ανθρωπότητα. Ένα έθνος το μετέβαλε μέσω του χαλιφάτου της Κων/πολης σε μια υπερεξουσία χωρίς αρχές, χωρίς οίκτο, χωρίς ανθρωπιστικό όραμα.

Αλλά εκείνο που υπήρξε ιστορικό δυστύχημα ήταν η υποταγή ενός ευγενικού, πολιτισμένου και προοδευτικού έθνους, με μεγάλη προσφορά στην παγκόσμια ιστορία, με ακτινοβολία 2000 χρόνων, του Ελληνικού έθνους η υποταγή στους Τούρκους.

Έμελλε στους παππούδες και στους γονείς μας να ζήσουν, συμπατριώτες μου, τα φοβερά αυτά γεγονότα. Αυτοί έχασαν γονείς κι αδέρφια. Αυτοί ατιμάστηκαν. Αυτοί ταπεινώθηκαν. Αυτοί πέθαναν στις κακουχίες των αμελέ ταμπουρού. Αυτοί πέθαναν αβοήθητοι στις μακρινές πορείες από το μαχαίρι του Τούρκου χωρικού, από το λιθοβολισμό της Τούρκισσας, από το όπλο του στρατοχωροφύλακα, από τη φωτιά του Τοπάλ Οσμάν, από την αγχόνη του τουρκικού κράτους, από τις κακουχίες του αντάρτικου, από τις ταπεινώσεις και τον κάματο της αγγαρείας, από το

ελλειμματικό σιτηρέσιο, απ' όλα αυτά τα φοβερά που οργάνωσε η φρικωδέστερη επιπόηση, μπροστά στην οποία οι φούρνοι αερίων του Άουσβιτς μοιάζουν με παρεμβάσεις ευθανασίας.

Σκέφτομαι, Πόντιοι αδελφοί, ποιο είναι το χρέος μας απέναντι στην ιερή μνήμη 353.000 νεκρών πατέρων και αδελφών μας. Με ποιόν τρόπο μπορούμε να ξεπεράσουμε και την οδύνη και την φρίκη από τις βίαιες αυτές ενέργειες των Τούρκων, που είναι σαν να στρέφονται κι εναντίον μας, που απειλούν, βεβαίως, κι εμάς σήμερα καθώς οι φερέλπιδες υποψήφιοι Ευρωπαίοι της Άγκυρας εξακολουθούν να δηλητηριάζουν με τις ενέργειές τους τη γειτονία αλλά και τη συνύπαρξή μας.

Το πρώτο που σκέφτομαι είναι ότι πρέπει να είμαστε δυνατοί. Αλλά για να γίνει αυτό πρέπει να γνωρίζουμε, επειδή η γνώση είναι η πραγματική αρχή κάθε δύναμης. Πρέπει να διδάξουμε την ιστορία του Πόντου και ιδίως την τελευταία της φάση στα Ελληνόπουλα. Δεν εξαντλείται ικανοποιητικά με ένα ψευτοκεφάλαιο στο βιβλίο της Ιστορίας της Γ' Λυκείου η αναφορά στα γεγονότα αυτά σύντομα, ωσάν σε ευχετήριο τηλεγράφημα, δεν φτάνει καν να προϊδεάσει τις μαθητές για ό,τι φρικτό έκαναν οι Νεότουρκοι στον Ποντιακό Ελληνισμό.

Το δεύτερο που προτείνω είναι να ξεκαθαρίσουμε με κάθε τρόπο στους Τούρκους πως δεν είναι δυνατό να σκέφτονται ότι θα καταστούν μέλη της Ευρωπαϊκής οικογένειας, σέρνοντας πίσω τους τέτοιο φορτίο σφαγών και αίματος. Οι Ελληνικές κυβερνήσεις και τότε και σήμερα θεωρητικά συμπάσχουν με μας, τους Πόντιους, όμως στην πράξη δεν στέλνουν ηχηρά μηνύματα στους Τούρκους.

Δεν υποστηρίζω ότι πρέπει να αντιμετωπίζουμε με μισαλλοδοξία τους Τούρκους. Αλλά έναν υποψήφιο συνεταιίρο σου δεν τον δέχεσαι στο στρατηγείο της επιχείρησής σου, αν ευγενικά και διακριτικά αλλά σταθερά και ανυποχώρητα δεν του ζητήσεις να προσαρμοστεί στο όλο περιβάλλον.

Το τρίτο που αντιλαμβάνομαι ότι οφείλουμε να εξετάσουμε είναι η αδυναμία των τότε Ελληνικών κυβερνήσεων, ακόμη και του οξυδερκούς πρωθυπουργού Ελ. Βενιζέλου να κατανοήσουν τη σοβαρότητα των προβλημάτων του Ποντιακού Ελληνισμού και των δυσκολιών που γνώριζε τις ομολογουμένως ανυπόφορες εκείνες ώρες. Πώς θα προλαβαίνουμε παρόμοιες καταστάσεις στο μέλλον;

Δεν καταλαβαίνουμε ότι σχεδόν παρόμοια με το Ποντιακό ζήτημα πορευόμαστε και στο Κυπριακό; Δεν αντιμετωπίζουμε κι εκεί τον ίδιο κίνδυνο αφανισμού και υποταγής στους ίδιους αντιπάλους, στους νεοκεμαλικούς στρατοκράτες της Άγκυρας;

Συμπατριώτες,

μπορεί στις 24 Φεβρουαρίου του 1994 η Βουλή των Ελλήνων να αναγνώρισε με νόμο τη Γενοκτονία των Ελλήνων του Πόντου, όμως περιμένουμε ακόμη περισσότερα.

Είναι αναγκαίο και σημαντικό να αναγνωριστεί η Γενοκτονία και από άλλες κυβερνήσεις. Και, βέβαια, κανένας Ποντιακός Οργανισμός, κανένας Πόντιος πολιτικός, κανένας Πόντιος ιστορικός, δεν μπορεί να το πετύχει αυτό μόνος του. Πρέπει το βαρύ έργο να το αναλάβουν και να το συνεχίσουν η τωρινή και οι μελλοντικές κυβερνήσεις. Είναι χρέος τιμής απέναντι σε ανθρώπους που απέθεσαν πάντοτε στο Ελληνικό έθνος την τελευταία τους ελπίδα και πέθαναν για να παραμείνουν Έλληνες και Χριστιανοί, είναι χρέος όλων μας να αποκαταστήσουμε την μνήμη τους, καθιστώντας αναγνωρισμένη Γενοκτονία την τραγωδία που τους έπληξε.

Και φυσικά οφείλουμε να σύρουμε στην παγκόσμια κατακραυγή την Τουρκική θηριωδία, όχι για να ταπεινώσουμε το Τουρκικό έθνος, αλλά για να το οδηγήσουμε σε μια εξομολογητική συγγνώμη, από την οποία θα εξέλθει ωφελημένο.

Κυρίες και Κύριοι,

ας προσπαθήσουμε όλοι μαζί, να κάνουμε ως ένα ακόμη σκοπό της φυλετικής και εθνικής μας δραστηριότητας τη δικαίωση των αθώων θυμάτων της Ποντιακής Γενοκτονίας.

Μπροστά μας βρίσκεται η ιστορία και θα μας κρίνει όπως πάντα:

Σ Κ Λ Η Ρ Α Κ Α Ι Α Λ Υ Π Η Τ Α